

Gorzów Wlkp., dnia 25 lutego 2011r.

NK.I.4131.83.2011.AZie

**Rada Miejska
w Skwierzynie**

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2001r. Nr 42, poz. 1591 ze zm.) stwierdzam nieważność doręczonej w dniu 27 stycznia 2011r. uchwały Nr IV/23/11 Rady Miejskiej w Skwierzynie z dnia 20 stycznia 2011r. w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego, w części: § 2 ust. 4, § 3 w zakresie „z tym, że: za umieszczanie urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych stosuje się stawki w wysokości 50% stawek określonych w ust. 1” oraz § 3 ust. 2 i 3.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 20 stycznia 2011r. Rada Miejska w Skwierzynie podjęła uchwałę w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że uchwała w części: § 2 ust. 4, § 3 w zakresie „z tym, że: za umieszczanie urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych stosuje się stawki w wysokości 50% stawek określonych w ust. 1” oraz § 3 ust. 2 i 3 istotnie narusza prawo, tj. art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2007r. Nr 19 poz. 115 ze zm. – zwana dalej „ustawą”), oraz § 143 w związku z § 115 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. Nr 100, poz. 908).

Stosownie do art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, dotyczące zajęcia pasa drogowego w celu prowadzenia robót, zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3 oraz umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, odnosząca się do umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, nie może przekroczyć 200 zł.

Cytowany przepis art. 40 ust. 8 ustawy upoważnia radę gminy do ustalenia wyłącznie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Nie upoważnił jej natomiast do ustalenia sposobu obliczania tej opłaty, został on bowiem wyczerpująco uregulowany w art. 40 ust. 4, 5 i 6 ustawy o drogach publicznych. Mocą § 2 ust. 4 oraz w § 3 ust. 2 i 3 przedmiotowej uchwały rada ustaliła sposób obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego. Rada Miejska dokonując powyższych zapisów przekroczyła swoje ustawowe kompetencje, ponieważ wyżej powołany art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych upoważnia organ stanowiący gminy wyłącznie do ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Ponadto zdaniem organu nadzoru posłużenie się przez radę w § 3 ust. 2 i 3 pojęciem „roku kalendarzowego” jest błędne. Rok kalendarzowy to okres od 1 stycznia do 31 grudnia danego roku. Natomiast przepis art. 40 ust. 5 ww. ustawy odnosi się do sposobu obliczania opłat za zajmowanie pasa drogowego za każdy rok zajęcia pasa, który nie musi być tożsamy z rokiem kalendarzowym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 12 stycznia 2011 r. sygn. akt II SA/Go 793/10).

Kwestionowane zapisy uchwały naruszają również zasady techniki prawodawczej określone w § 143 w związku z 115 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908) zgodnie, z którymi w uchwale zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym - upoważnieniu ustawowym. Przepis art. 40 ustawy o drogach publicznych upoważnił natomiast organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego do ustalenia wysokości stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Jedynie to więc rada powinna w podjętej uchwale uregulować.

Ponadto w § 3 ust. 1 uchwały Rada Miejska postanowiła, że: „Za zajęcie pasa drogowego w związku z umieszczeniem w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, o której mowa w § 1 pkt 2 uchwały ustala się następujące roczne stawki opłat za 1 m² powierzchni pasa drogowego drogi gminnej zajętej przez rzut poziomy umieszczonego urządzenia – 20 zł, z tym że: za umieszczanie urządzeń wodociagowych i kanalizacyjnych stosuje się stawki w wysokości 50% stawek określonych w ust. 1”. Wskazany przepis uchwały w części dotyczącej obniżenia opłaty za zajęcie pasa drogowego o 50% (§ 3 ust. 1) wprowadza częściowe zwolnienie podmiotowe z opłaty za zajęcie pasa drogowego, co w istotny sposób narusza art. 40 ust. 8 i 9 ustawy o drogach publicznych. Przytoczony wyżej przepis art. 40 ust. 8 tej ustawy upoważnia radę gminy do ustalenia dla dróg, których zarządcą jest gmina, wysokości stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, w granicach określonych w tym przepisie. Natomiast z treści art. 40 ust. 9 wspomnianej ustawy wynika, że przy ustalaniu stawek za zajęcie pasa drogowego uwzględnia się: 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty, 2) rodzaj elementu zajętego pasa drogowego, 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni, 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego, 5) rodzaj urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym. Wskazać należy przy tym, iż pod pojęciem „rodzaj zajęcia pasa drogowego” należy rozumieć rodzaje zajęć pasa drogowego wymienione w art. 40 ust. 2 ustawy lub ich uszczegółowienie dokonane w samej uchwale, uszczegółowienie to nie może mieć charakteru podmiotowego, skoro ustawowe rodzaje zajęć mają charakter wyłącznie przedmiotowy. Przepis art. 40 ust. 9 ustawy o drogach publicznych wymienia zatem w sposób zamknięty czynniki, które powinna uwzględnić rada gminy ustalając stawki opłat za zajęcie pasa drogowego. Enumeratywne wyliczenie oznacza, iż rada gminy ustalając stawki opłat nie może brać pod uwagę innych czynników.

Powyższe wskazuje, iż art. 40 ust. 8 i 9 ustawy o drogach publicznych nie upoważnia rady gminy do ustalenia stawek opłat dla określonej kategorii podmiotów. Rada gminy ustalając te stawki winna zastosować kryteria, o których mowa w art. 40 ust. 9 cytowanej ustawy. W powyższej sytuacji na uwagę zasługują wyroki: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2008 r. sygn. akt II GSK 151/2008, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 lutego 2008 r. sygn. akt VI SA/Wa 1824/2007, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2006 r. sygn. akt IV SA/Wr 88/2005 oraz z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. akt IV SA/Wr 465/2004.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały rady gminy wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Czesław Domalewski
DYREKTOR GENERALNY

Otrzymują:

1. adresat.
2. a/a.

RADCA PRAWNY
Angelika Zielńska
nr RZG-G-288

z up. Dyrektora Wydziału Nadzoru i Kontroli

Krzyszyna Brodowska
Starszy Inspektor Wojewódzki
w Wydziale Nadzoru i Kontroli